

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2009/103/ES

ze dne 16. září 2009

o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění

(kodifikované znění)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 95 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (1),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (2),

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Rady 72/166/EHS ze dne 24. dubna 1972 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontroly povinnosti uzavřít pro případ takové povinnosti pojištění (3), druhá směrnice Rady 84/5/EHS ze dne 30. prosince 1983 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (4), třetí směrnice Rady 90/232/EHS ze dne 14. května 1990 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (5) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/26/ES ze dne 16. května 2000 o sblížení právních předpisů člen-

ských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (čtvrtá směrnice o pojištění motorových vozidel) (6) byly několikrát a podstatně změněny (7). Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by tyto čtyři směrnice měly být kodifikovány, stejně jako směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES ze dne 11. května 2005, kterou se mění směrnice Rady 72/166/EHS, 84/5/EHS, 88/357/EHS a 90/232/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/26/ES o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (8).

(2) Pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (pojištění motorových vozidel) je zvláště důležité pro evropské občany, ať již jsou pojištěnými osobami nebo poškozenými dopravní nehodou. Rovněž vyvolává velký zájem pojistitelů, jelikož představuje důležitý podíl na jejich činnostech v oblasti pojištění jiného než životního v rámci Společenství. Pojištění motorových vozidel má rovněž vliv na volný pohyb osob a vozidel. Hlavním cílem činnosti Společenství v oboru finančních služeb by tudíž mělo být posílení a konsolidace vnitřního trhu pojištění motorových vozidel.

(3) Každý členský stát by měl přijmout veškerá vhodná opatření k zajištění toho, aby občanskoprávní odpovědnost z provozu vozidel, která mají obvyklé stanoviště na jeho území, byla kryta pojištěním. Rozsah pojistné ochrany a její podmínky se určují v rámci těchto opatření.

(4) V zájmu vyloučení možného nesprávného výkladu této směrnice a pro usnadnění získání pojistného krytí pro vozidla s dočasnými poznávacími značkami by vymezení území, na kterém má vozidlo obvyklé stanoviště, mělo odkazovat na území státu, jehož poznávací značku vozidlo má, bez ohledu na to, zda je uvedená poznávací značka trvalá nebo dočasná.

(1) Úř. věst. C 224, 30.8.2008, s. 39.

(2) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 21. října 2008 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 13. července 2009.

(3) Úř. věst. L 103, 2.5.1972, s. 1.

(4) Úř. věst. L 8, 11.1.1984, s. 17.

(5) Úř. věst. L 129, 19.5.1990, s. 33.

(6) Úř. věst. L 181, 20.7.2000, s. 65.

(7) Viz část A přílohy I.

(8) Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 14.

- (5) Při současném dodržování obecného kritéria poznávací značky pro určení území, na kterém má vozidlo obvyklé stanoviště, je žádoucí, aby byly zvlášť upraveny nehody způsobené vozidly bez poznávací značky nebo s poznávací značkou, která neodpovídá nebo přestala odpovídat vozidlu. V takovém případě, a výlučně za účelem likvidace škody, by území, na kterém má vozidlo obvyklé stanoviště, mělo být považováno za území, na kterém k nehodě došlo.
- (6) Zákaz soustavných kontrol pojištění motorových vozidel by měl platit na vozidla s obvyklým stanovištěm na území jiného členského státu, jakož i na vozidla s obvyklým stanovištěm na území třetí země, ale vstupující z území jiného členského státu. Lze povolit pouze namátkové kontroly, které nejsou diskriminační a provádějí se v rámci kontroly, která není zaměřena výlučně na ověřování pojištění.
- (7) Kontrolu zelených karet vozidel, která mají obvyklé stanoviště v jednom členském státě a vstupují na území jiného členského státu, lze zrušit dohodou mezi národními kanceláři pojistitelů, podle které by každá národní kancelář pojistitelů v souladu s vnitrostátními právními předpisy zaručila uspokojení všech oprávněných nároků vzniklých z věcných škod a škod na zdraví, které byly způsobeny na jeho území některým z těchto vozidel, ať bylo či nebylo pojištěno.
- (8) Taková dohoda o zárukách předpokládá, že všechna motorová vozidla Společenství, která se pohybují na území Společenství, jsou pojištěna. Vnitrostátní právní předpisy každého členského státu by proto měly stanovit povinné pojištění vozidel pro případ občanskoprávní odpovědnosti platné na celém území Společenství.
- (9) Systém stanovený touto směrnicí by se mohl rozšířit na vozidla mající obvyklé stanoviště na území kterékoli třetí země, s níž národní kanceláře pojistitelů členských států uzavřou podobnou dohodu.
- (10) Členské státy by měly mít možnost odchýlit se od obecné povinnosti uzavírat povinné pojištění u vozidel v majetku některých fyzických nebo právnických osob, veřejnoprávních nebo soukromoprávních. V případě nehod způsobených těmito vozidly by měl členský stát, který výjimku uplatňuje, určit orgán nebo subjekt pro odškodnění poškozených v důsledku nehod způsobených v jiném členském státě. Mělo by být zajištěno, že dojde k řádné náhradě škody nejen poškozeným v důsledku nehod způsobených těmito vozidly v zahraničí, ale i poškozeným v důsledku nehod, které se staly ve stejném členském státě, ve kterém má vozidlo obvyklé stanoviště, bez ohledu na to, zda mají bydliště nebo sídlo na jeho území či nikoli. Navíc by členské státy měly zajistit, aby byl Komisi předán ke zveřejnění seznam osob, které jsou osvobozeny od povinného pojištění, a orgánů nebo subjektů pověřených náhradou škody poškozeným v důsledku nehod způsobených těmito vozidly.
- (11) Členské státy by měly mít možnost odchýlit se od obecné povinnosti uzavírat povinné pojištění u určitých typů vozidel nebo určitých vozidel, která mají zvláštní poznávací značku. V tomto případě mají ostatní členské státy právo při vstupu vozidla na jejich území požadovat platnou zelenou kartu nebo pojistnou smlouvu hraničního pojištění, aby se zajistila náhrada škody poškozeným v důsledku případné nehody, kterou tato vozidla mohou na jejich území způsobit. Jelikož však odstranění hraničních kontrol uvnitř Společenství neumožňuje ověřit, zda vozidla, která přejíždějí hranice, jsou kryta pojištěním, nelze poškozeným zaručit náhradu škody za nehody způsobené v zahraničí. Dále je žádoucí zajistit, aby došlo k řádné náhradě škody poškozeným nejen v důsledku nehod způsobených těmito vozidly v zahraničí, ale také v důsledku nehod, ke kterým došlo v členském státě, v němž má vozidlo obvyklé stanoviště. Za tímto účelem by členské státy měly zacházet s poškozenými v důsledku nehod způsobených těmito vozidly stejným způsobem jako s poškozenými v důsledku nehod způsobených nepojištěnými vozidly. Ve skutečnosti by náhrada škody poškozeným v důsledku nehod způsobených nepojištěnými vozidly měla být vyplácena orgánem pro odškodnění členského státu, ve kterém k nehodě došlo. V případě platby poškozeným v důsledku dopravních nehod způsobených vozidly, na něž se vztahuje výjimka, by orgánu pro odškodnění měl vzniknout nárok vůči takovému orgánu členského státu, ve kterém má vozidlo obvyklé stanoviště. Po uplynutí určité doby provádění a uplatňování možnosti této výjimky, a po zvážení zkušeností z ní vyplývajících, by Komise případně měla předložit návrhy směřující k jejímu nahrazení nebo zrušení.
- (12) Povinnost členských států zaručit pojistné krytí alespoň v určitých minimálních částkách je důležitým prvkem pro zajištění ochrany poškozených. Minimální částka krytí v případě škody na zdraví by se měla vypočítat tak, aby byli všichni poškození, kteří utrpěli velmi vážná zranění, plně a spravedlivě odškodněni, přičemž se zohlední řídký výskyt dopravních nehod s více poškozenými a malý počet nehod, kdy došlo k velmi vážným zraněním více osob při téže nehodě. Měla by být stanovena minimální částka krytí na každého poškozeného nebo na jednu škodnou událost. S cílem usnadnit zavedení těchto minimálních částek je vhodné zavést přechodné období. Mělo by však být stanoveno kratší období než toto přechodné období, během něhož by členské státy zvýšily minimální částky nejméně na polovinu stanovených úrovní.

- (13) Aby bylo zajištěno, že minimální částka krytí se nebude časem zmenšovat, je žádoucí zavést ustanovení o pravidelném přezkumu vycházejícím z hodnot Evropského indexu spotřebitelských cen (EISC) vydávaného Eurostatem, jak je stanoveno v nařízení Rady (ES) č. 2494/95 ze dne 23. října 1995 o harmonizovaných indexech spotřebitelských cen⁽¹⁾. Je rovněž vhodné přijmout procesní pravidla, jimiž se uvedený přezkum bude řídit.
- (14) Je nezbytné stanovit orgán, který zaručí, že poškozený nezůstane neodškodněn v případě, kdy vozidlo, které nehodu způsobilo, není pojištěno či zjištěno. Je důležité stanovit, aby poškozený z takové nehody mohl u takového orgánu jakožto prvního kontaktního místa uplatnit svůj nárok. Členským státům by se však mělo umožnit použít určitá omezená vyloučení odpovědnosti, pokud jde o výplatu náhrady škody tímto orgánem, a stanovit, že náhrada věcné škody způsobené nezjištěným vozidlem může být vzhledem k nebezpečí podvodu omezena nebo vyloučena.
- (15) Je v zájmu poškozených, aby se účinky určitých ustanovení o vyloučení odpovědnosti omezovaly na vztah mezi pojistitelem a osobou, která za nehodu odpovídá. Členské státy však mohou v případě odcizených nebo násilím získaných vozidel stanovit, že náhradu škody zaplatí uvedený orgán.
- (16) Ve snaze zmenšit finanční zatížení tohoto orgánu mohou členské státy stanovit určitou spoluúcast, když tento orgán poskytne náhradu věcných škod způsobených nepojištěnými vozidly nebo případně vozidly odcizenými či získanými násilím.
- (17) Možnost omezit nebo vyloučit oprávněnou náhradu škody poškozených na základě toho, že totožnost vozidla nebyla zjištěna, by se neměla vztahovat na případy, kdy orgán vyplatil náhradu za závažné škody na zdraví jakéhokoli poškozeného v důsledku stejné nehody, při které došlo k věcné škodě. V případě věcné škody mohou členské státy stanovit spoluúcast poškozeného do výše stanovené v této směrnici. Podmínky pro to, aby se škody na zdraví pokládaly za závažné, by měly určit vnitrostátní právní nebo správní předpisy členského státu, kde k nehodě došlo. Při stanovování těchto podmínek mohou členské státy vzít v úvahu, mimo jiné, zda úraz vyžadoval nemocniční ošetření.
- (18) V případě nehody způsobené nepojištěným vozidlem je pro orgán, jehož úkolem je odškodňovat poškozené z nehod způsobených nepojištěným nebo nezjištěným vozidlem, snazší než pro poškozeného podniknout právní kroky proti osobě, která za nehodu odpovídá. V důsledku toho je vhodné stanovit, aby tento orgán nemohl vázat vyplacení náhrady škody na důkaz poškozeného o tom, že osoba, která nehodu způsobila, není schopna nebo odmítá zaplatit.
- (19) V případě sporu výše uvedeného orgánu a pojistitele občanskoprávní odpovědnosti za škodu o tom, kdo má poškozenému z dopravní nehody zaplatit náhradu škody, měly by členské státy, aby zabránily průtahům při výplatě náhrady škody poškozenému, zabezpečit určení jedné z těchto stran za předběžně povinnou vyplatit náhradu škody do rozhodnutí sporu.
- (20) Poškozeným z nehod motorových vozidel by mělo být zaručeno srovnatelné zacházení nezávisle na tom, na kterém místě Společenství k nehodám dojde.
- (21) Rodinným příslušníkům pojistníka, řidiče nebo kterékoli jiné odpovědné osoby by se měla poskytnout ochrana srovnatelná s ochranou kterýchkoli jiných třetích poškozených osob, a to v každém případě pokud jde o škody na zdraví.
- (22) Škody na zdraví a věcné škody, jež utrpí chodci, cyklisté a jiní nemotorizovaní uživatelé pozemních komunikací, kteří jsou většinou nejslabšími účastníky nehody, by měly být pokryty povinným pojištěním vozidla zúčastněného na nehodě, pokud mají nárok na náhradu škody v souladu s vnitrostátním občanským právem. Toto ustanovení nepředjímá občanskoprávní odpovědnost ani výši náhrady za škodu vzniklou v důsledku konkrétní nehody podle vnitrostátních právních předpisů.
- (23) Zahrnutí všech cestujících ve vozidle do pojistného krytí je velkým úspěchem dosavadních právních předpisů. Tento cíl by byl ohrožen, pokud by vnitrostátní právní předpisy nebo smluvní ujednání obsažená v pojistné smlouvě vylučovaly cestující z pojistného krytí z toho důvodu, že věděli nebo měli vědět, že řidič vozidla byl v době nehody pod vlivem alkoholu nebo jiné omamné látky. Cestující nemá obvykle možnost řádně posoudit úroveň opilosti řidiče. Cíle odradit osoby od řízení pod vlivem alkoholu nebo omamných látek nelze dosáhnout snížením pojistného krytí cestujících, kteří jsou poškozenými v důsledku dopravních nehod motorových vozidel. Pojistné krytí těchto cestujících povinným pojištěním motorového vozidla nepředjímá jakoukoli odpovědnost, kterou mohou mít podle příslušných vnitrostátních právních předpisů, ani výši případné náhrady škody u konkrétní nehody.
- (24) Všechny pojistné smlouvy týkající se povinného pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel by měly pokrývat celé území Společenství.

(1) Úř. věst. L 257, 27.10.1995, s. 1.

- (25) Některé pojišťovny vkládají do svých pojistných smluv ustanovení o tom, že smlouva pozbývá platnosti, pokud vozidlo zůstává mimo členský stát, kde je registrováno, po dobu delší než stanovené období. Tato praxe je v rozporu se zásadou stanovenou touto směrnicí, podle níž by mělo povinné pojištění motorových vozidel pokrývat na základě jediného pojistného celé území Společenství. Je tudíž žádoucí stanovit, že pojištění by mělo zůstat v platnosti během celé doby trvání smlouvy, bez ohledu na to, zda vozidlo zůstává po určité období v jiném členském státě, aniž by tím byly dotčeny povinnosti registrace vozidel podle vnitrostátních předpisů členských států.
- (26) V zájmu pojištěného by každá pojistná smlouva měla za jedině pojistné zaručovat krytí v každém členském státě požadované jeho právními předpisy nebo krytí požadované právními předpisy členského státu, ve kterém má vozidlo obvyklé stanoviště, je-li vyšší.
- (27) Měly by se učinit kroky, které by usnadnily získání pojistného krytí pro vozidla dovezená z jednoho členského státu do druhého, přestože vozidlo není v cílovém členském státě dosud registrováno. Je žádoucí umožnit dočasnou výjimku z obecného pravidla, kterým se určuje členský stát, ve kterém se nachází riziko. Po dobu třiceti dnů ode dne dodání, poskytnutí nebo odeslání vozidla kupujícímu by se cílový členský stát měl považovat za členský stát, ve kterém se nachází riziko.
- (28) Osoba, jež si přeje uzavřít novou smlouvu o pojištění motorových vozidel s jiným pojistitelem, by měla být schopna osvědčit průběh doby pojištění podle své předchozí smlouvy. Pojistník by měl mít právo kdykoli požádat o vystavení výkazu uvádějícího jím uplatněné nároky nebo skutečnost, že žádné nároky neuplatnil, ve vztahu k vozidlu nebo vozidlům pokrytým pojistnou smlouvou alespoň v průběhu předchozích pěti let smluvního vztahu. Pojišťovna nebo kterýkoli orgán případně určený členským státem za účelem poskytování povinného pojištění nebo vystavování uvedených výkazů by měl tento výkaz pojistníkovi vystavit do patnácti dnů od podání žádosti.
- (29) Aby byla zajištěna řádná ochrana poškozených v důsledku dopravních nehod způsobených motorovými vozidly, neměly by členské státy dovolit pojišťovnám spoléhat na uplatňování spoluúčasti vůči poškozenému.
- (30) Právo odvolat se na pojistnou smlouvu a uplatnit nárok přímo vůči pojišťovně je velmi důležité pro ochranu poškozeného v důsledku dopravní nehody motorového vozidla. S cílem usnadnit účinnou a rychlou likvidaci škody a pokud možno zamezit nákladným soudním řízením by přímý nárok vůči pojišťovně pojišťující osoby, která odpovídá za škodu, pro případ občanskoprávní odpovědnosti měl být rozšířen na všechny poškozené v důsledku dopravní nehody motorových vozidel.
- (31) S cílem poskytnout dostatečnou ochranu osob poškozených v důsledku dopravní nehody motorového vozidla by se měl postup „odůvodněné nabídky náhrady škody“ rozšířit na jakýkoli typ dopravní nehody motorového vozidla. Stejný postup by se měl obdobně použít v případech, kdy škodu likviduje soustava národních kanceláří pojistitelů.
- (32) Podle čl. 11 odst. 2 ve spojení s čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech⁽¹⁾ mohou poškozené osoby zahájit soudní řízení proti pojistiteli občanskoprávní odpovědnosti v členském státě, na jehož území mají bydliště nebo sídlo.
- (33) Systém kanceláří vydávajících zelené karty umožňuje zajistit včasnou likvidaci škod v zemi bydliště nebo sídla poškozeného, i když druhá strana pochází z jiné evropské země.
- (34) Poškození, kteří utrpěli věcnou škodu nebo škodu na zdraví v důsledku dopravní nehody spadající do působnosti této směrnice, která se stala v jiném státě než ve státě jejich bydliště nebo sídla, by měli mít možnost uplatnit nárok v členském státě svého bydliště nebo sídla vůči škodnímu zástupci jmenovanému v něm pojišťovnou osoby, která odpovídá za škodu. Toto řešení by umožnilo vyřídit škody utrpěné poškozenými mimo území jejich členského státu bydliště nebo sídla postupy, s nimiž jsou obeznámeni.
- (35) Tímto systémem škodních zástupců v členském státě bydliště nebo sídla poškozeného zůstává nedotčeno rozhodné hmotné právo i otázky soudní příslušnosti.
- (36) Existence práva osoby, která utrpěla věcnou škodu nebo škodu na zdraví, uplatnit nárok přímo vůči pojišťovně je logickým doplňkem jmenování těchto zástupců a dále zlepšuje právní postavení poškozených v důsledku dopravních nehod, které se staly mimo členský stát bydliště nebo sídla těchto osob.
- (37) Mělo by být stanoveno, že členský stát, v němž je pojišťovně vydáno povolení, po ní má požadovat, aby jmenovala škodní zástupce s bydlištěm nebo usazené v ostatních členských státech s cílem shromažďovat všechny nezbytné informace týkající se nároků vyplývajících z takovýchto nehod a přijímat odpovídající kroky k likvidaci škod jménem a na účet pojišťovny, včetně vyplacení náhrady škody. Škodní zástupci by měli mít dostatečnou pravomoc k zastupování pojišťovny vůči osobám, které utrpěly škodu v důsledku těchto nehod, a rovněž zastupovat pojišťovnu před orgány daného státu, včetně případného zastupování před soudy, je-li to slučitelné s pravidly mezinárodního práva soukromého o stanovení soudní příslušnosti.

(¹) Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

- (38) Činnost škodního zástupce nepostačuje k založení soudní příslušnosti v členském státě bydliště nebo sídla poškozeného, nestanoví-li tak pravidla mezinárodního práva soukromého o stanovení soudní příslušnosti.
- (39) Jmenování škodních zástupců by mělo být jednou z podmínek přístupu k pojišťovacím činnostem podle odvětví 10 bodu A přílohy první směrnice Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu⁽¹⁾, s výjimkou odpovědnosti dopravce, a výkonu těchto činností. Tato podmínka by tedy měla být splněna jednotným úředním povolením vydaným orgány členského státu, v němž má pojišťovna své sídlo, jak je stanoveno v hlavě II směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního a o změně směrnic 73/239/EHS a 88/357/EHS (třetí směrnice o jiném než životním pojištění)⁽²⁾. Tato podmínka by rovněž měla platit pro pojišťovny, které mají své sídlo mimo Společenství a které si zajistily povolení umožňující jim přístup k pojišťovací činnosti v členském státě Společenství.
- (40) Kromě zajištění toho, aby pojišťovna měla zástupce ve státě bydliště nebo sídla poškozeného, je vhodné zajistit i zvláštní právo poškozeného, aby byl jeho nárok vyřízen co nejdříve. Je proto zapotřebí zahrnout do vnitrostátních právních předpisů vhodné účinné a systematické finanční postihy nebo odpovídající správní sankce, jako je soudní příkaz kombinovaný s pokutami, pravidelné hlášení orgánům dozoru, kontroly na místě, zveřejnění ve vnitrostátním úředním věstníku a v tisku, pozastavení činnosti společnosti (zákaz uzavírání nových smluv po určité dobu), jmenování zvláštního zástupce orgánů dozoru pro kontrolu toho, zda je obchodní činnost prováděna v souladu s pojišťovacími předpisy, odejmutí povolení k této obchodní činnosti či sankce uplatňované vůči řidičům a vedoucím pracovníkům, a tyto sankce by měly být uplatňovány vůči pojišťovně v případě, kdy pojišťovna nebo její zástupce nesplní povinnost nabídnout náhradu škody v přiměřené lhůtě. Tím by nemělo být dotčeno možné použití jakéhokoli jiného vhodného opatření, zvláště podle právních předpisů o dozoru nad pojišťovnami. Aby však pojišťovna mohla poskytnout odůvodněnou nabídku v určené lhůtě, je třeba, aby odpovědnost i způsobená škoda byly nesporné. Odůvodněná nabídka na náhradu škody by měla mít písemnou formu a obsahovat podklady, na jejichž základě byly odpovědnost a škoda hodnoceny.
- (41) Kromě těchto sankcí je třeba přijmout ustanovení, podle kterého by z částky náhrady škody nabídnuté poškozenému pojišťovnou nebo přiznané soudem byl splatný úrok, nebyla-li nabídka učiněna ve výše uvedené stanovené lhůtě. Jestliže v členském státě existují pravidla zahrnující požadavek placení úroků z prodlení, lze uvedené ustanovení provést odkazem na tato pravidla.
- (42) Pro poškozené, kteří utrpěli věcnou škodu nebo škodu na zdraví v důsledku dopravní nehody, je někdy obtížné zjistit název pojišťovny poskytující pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorového vozidla, které se stalo účastníkem nehody.
- (43) V zájmu takových poškozených by členské státy měly zřídit informační střediska, která by zajistila, aby byly tyto informace týkající se všech nehod motorových vozidel okamžitě dostupné. Tato informační střediska by rovněž měla poskytnout poškozeným informace týkající se škodních zástupců. Je nezbytné, aby tato střediska navzájem spolupracovala a rychle reagovala na žádosti o informace o škodních zástupcích vyžádané středisky v jiných členských státech. Bylo by vhodné, aby tato střediska shromažďovala informace o skutečném datu ukončení pojištění, ale nikoli o uplynutí původní doby platnosti pojistné smlouvy, jestliže doba trvání smlouvy se automaticky prodlužuje v důsledku toho, že smlouva nebyla vypovězena.
- (44) Měla by být přijata zvláštní opatření ohledně vozidel (například vládních nebo vojenských vozidel), na něž se vztahují výjimky z povinnosti pojištění občanskoprávní odpovědnosti.
- (45) Poškozený může mít oprávněný zájem na tom, aby byl informován o totožnosti majitele, obvyklého řidiče nebo registrovaného držitele vozidla, například může-li získat náhradu škody pouze od těchto osob, protože vozidlo není řádně pojištěné nebo škoda přesahuje pojistnou částku, a tato informace by tudíž měla být poskytnuta.
- (46) Určité poskytované informace, jako jméno a adresa majitele nebo obvyklého řidiče vozidla a číslo pojistné smlouvy nebo poznávací značka vozidla, tvoří osobní údaje ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů⁽³⁾. Zpracování takovýchto údajů, které je nutné pro účely této směrnice, by proto mělo splňovat vnitrostátní opatření přijatá v souladu se směrnicí 95/46/ES. Jméno a adresa obvyklého řidiče by měly být poskytnuty pouze v případě, že to vnitrostátní právní předpisy umožňují.

(1) Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 3.

(2) Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 1.

(3) Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (47) Za účelem zaručení poškozenému, že nezůstane bez odškodnění, na které má nárok, je nezbytné vytvořit orgán pro odškodnění, u kterého může poškozený žádat o náhradu škody v případě, že pojišťovna nejmenuje zástupce nebo zjevně zdržuje likvidaci škod nebo v případě, že pojišťovnu nelze zjistit. Zásah orgánu pro odškodnění by se měl omezovat na jednotlivé zřídka se vyskytující případy, kdy pojišťovna nesplní své povinnosti navzdory odrazujícím účinkům možného uložení sankcí.
- (48) Úloha orgánu pro odškodnění spočívá v likvidaci věcných škod nebo škod na zdraví, které poškozený utrpěl, pouze v objektivně zjištěných případech, a proto by tento orgán měl omezit svou činnost na ověřování, zda nabídka náhrady škody byla učiněna ve stanovené lhůtě a stanovenými postupy, avšak bez vyjadřování se k věci samé.
- (49) Právnícké osoby, na něž ze zákona přecházejí nároky poškozeného vůči osobě odpovědné za nehodu nebo vůči pojišťovně této osoby (jako například jiné pojišťovny nebo orgány sociálního zabezpečení), by neměly být oprávněny předložit odpovídající nárok orgánu pro odškodnění.
- (50) Orgán pro odškodnění by měl mít právo převzetí nároku, pokud poskytl poškozenému odškodnění. Za účelem ulehčení vymáhání nároku orgánem pro odškodnění vůči pojišťovně, která nejmenovala škodní zástupce nebo zjevně zdržuje likvidaci škod, by orgán pro odškodnění ze státu poškozeného měl rovněž automatické právo na úhradu, spojené s přechodem práv poškozeného, od orgánu pro odškodnění ze státu, kde je usazena pojišťovna. Tento orgán je ve výhodnějším postavení pro zahájení řízení proti pojišťovně.
- (51) Ačkoli členské státy mohou určit, že nárok vůči orgánu pro odškodnění může být subsidiární povahy, poškozený by neměl být nucen předkládat svůj nárok osobě odpovědné za nehodu dříve, než jej předloží orgánu pro odškodnění. V tom případě by poškozený měl být přinejmenším ve stejném postavení jako v případě žádosti podané garančnímu fondu.
- (52) Tento systém může fungovat na základě dohody uzavřené mezi orgány pro odškodnění vytvořenými nebo schválenými členskými státy, která vymezuje jejich funkce a povinnosti a postupy úhrad.
- (53) Není-li možné zjistit pojistitele vozidla, je vhodné stanovit, že konečným dlužníkem odškodného poškozenému má být k tomuto účelu určený garanční fond členského státu, ve kterém má nepojištěné vozidlo, při jehož používání došlo k dopravní nehodě, obvyklé stanoviště.

Není-li možné zjistit vozidlo, je vhodné stanovit, že konečným dlužníkem má být k tomuto účelu určený garanční fond členského státu, ve kterém došlo k nehodě.

- (54) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení zmíněných směrnic ve vnitrostátním právu a jejich použitelnost uvedených v části B přílohy I,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA 1

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „vozidlem“ jakékoli motorové vozidlo určené k pohybu po souši, s mechanickým pohonem, nepohybující se však po kolejích, a jakékoli přípojné vozidlo, ať již připojené či nepřipojené;
- 2) „poškozeným“ jakákoli osoba, která má právo na náhradu jakékoli věcné škody nebo škody na zdraví způsobené vozidly;
- 3) „národní kanceláří pojistitelů“ profesní organizace vytvořená v souladu s doporučením č. 5, přijatým dne 25. ledna 1949 Podvýborem pro silniční dopravu při Výboru pro vnitrozemskou dopravu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů, sdružující pojišťovny, které jsou v určitém státě oprávněny provozovat pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel;
- 4) „územím, na němž má vozidlo obvyklé stanoviště“:
 - a) území státu, jehož poznávací značku vozidlo má, bez ohledu na to, zda je uvedena poznávací značka trvalá nebo dočasná, nebo
 - b) pokud se pro určitý typ vozidla evidence nevyžaduje, ale na vozidle je umístěna pojišťovací značka nebo rozlišovací značka, která je obdobou poznávací značky, území státu, v němž pojišťovací značka nebo rozlišovací značka byly vydány, nebo
 - c) pokud se pro určité typy vozidel nevyžaduje ani poznávací značka, ani pojišťovací značka ani rozlišovací značka, území státu, v němž má držitel vozidla bydliště nebo sídlo, nebo

- d) pokud jsou vozidla bez poznávací značky nebo s poznávací značkou, která neodpovídá nebo přestala odpovídat vozidlu, a stala se účastníky nehody, území státu, v kterém k nehodě došlo, za účelem likvidace škody podle čl. 2 písm. a) nebo článku 10;
- 5) „zelenou kartou“ mezinárodní osvědčení o pojištění vydané jménem národní kanceláře pojistitelů v souladu s doporučením č. 5, přijatým dne 25. ledna 1949 Podvýborem pro silniční dopravu při Výboru pro vnitrozemskou dopravu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů;
- 6) „pojišťovnou“ podnik, který získal úřední povolení v souladu s článkem 6 nebo čl. 23 odst. 2 směrnice 73/239/EHS;
- 7) „provozovnou“ sídlo, agentura nebo pobočka pojišťovny ve smyslu čl. 2 písm. c) druhé směrnice Rady 88/357/EHS ze dne 22. června 1988 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního, kterou se stanoví opatření k usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb ⁽¹⁾.

Článek 2

Oblast působnosti

Články 4, 6, 7 a 8 se použijí na vozidla, která mají obvyklé stanoviště na území členského státu:

- a) poté, co bude mezi národními kanceláři pojistitelů uzavřena dohoda, podle níž každá národní kancelář pojistitelů v souladu s vlastními vnitrostátními právními předpisy o povinném pojištění zaručí vyřízení nároků souvisejících s nehodami, k nimž došlo na jejím území a které byly způsobeny vozidly s obvyklým stanovištěm na území jiného členského státu, ať už tato vozidla jsou či nejsou pojištěna;
- b) od data, které Komise stanoví poté, co v úzké spolupráci s členskými státy zjistí, že taková dohoda byla uzavřena;
- c) po dobu trvání této dohody.

Článek 3

Povinné pojištění vozidel

Každý členský stát přijme s přihlédnutím k článku 5 veškerá vhodná opatření, aby zajistil, že občanskoprávní odpovědnost z provozu vozidel, která mají obvyklé stanoviště na jeho území, je kryta pojištěním.

Rozsah pojistné odpovědnosti a podmínky pojistného krytí se určí na základě opatření uvedených v prvním pododstavci.

Každý členský stát je povinen přijmout veškerá vhodná opatření, aby pojistná smlouva kryla také:

- a) podle právních předpisů platných v ostatních členských státech jakoukoli věcnou škodu nebo škodu na zdraví způsobenou na území těchto států;
- b) jakoukoli věcnou škodu nebo škodu na zdraví, kterou utrpí státní příslušníci členských států během přímé cesty mezi dvěma územími, na něž se vztahuje Smlouva, neexistuje-li národní kancelář pojistitelů odpovědná za území, kterým projíždějí; v tom případě je věcná škoda nebo škoda na zdraví kryta podle právních předpisů o povinném pojištění platných v členském státě, na jehož území má vozidlo obvyklé stanoviště.

Pojištění uvedené v prvním pododstavci musí povinně zahrnovat jak věcné škody, tak škody na zdraví.

Článek 4

Kontrola pojištění

Členské státy upustí od vykonávání kontrol pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území jiného členského státu, jakož i vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území třetí země a vstupují na jejich území z území jiného členského státu. Mohou však provádět namátkové kontroly pojištění, nejsou-li tyto kontroly diskriminační a jsou-li prováděny v rámci kontroly, která není zaměřena výlučně na ověřování pojištění.

Článek 5

Výjimky z povinnosti pojištění vozidel

1. Členský stát se může odchýlit od článku 3, pokud jde o určité fyzické nebo právnické osoby, veřejnoprávní i soukromoprávní; dotyčný stát sestaví seznam takových osob a oznámí jej ostatním členským státům a Komisi.

Členský stát uplatňující tuto výjimku přijme vhodná opatření, aby zabezpečil, že bude vyplacena náhrada za jakoukoli věcnou škodu nebo škodu na zdraví způsobenou na jeho území a na území jiných členských států vozidly, která takovým osobám patří.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 172, 4.7.1988, s. 1.

Zejména určí v zemi, kde vznikne věcná škoda nebo škoda na zdraví, orgán nebo subjekt pověřený náhradou škody, za podmínek stanovených právními předpisy tohoto státu, poškozeným v případech, kdy nelze použít čl. 2 písm. a).

Předá Komisi seznam osob, které jsou osvobozeny od povinného pojištění, a orgánů nebo subjektů pověřených náhradou škody.

Komise tento seznam zveřejní.

2. Členský stát se může odchýlit od článku 3, pokud jde o určité typy vozidel nebo určitá vozidla, která mají zvláštní poznávací značku; dotyčný stát sestaví seznam takových typů nebo takových vozidel a oznámí jej ostatním členským státům a Komisi.

V tom případě členské státy zajistí, aby s vozidly uvedenými v prvním pododstavci bylo zacházeno stejným způsobem jako s vozidly, pro které nebyla splněna pojistná povinnost podle článku 3.

Garanční fond členského státu, v němž došlo k nehodě, tak může uplatnit svůj nárok vůči garančnímu fondu v členském státě, ve kterém má vozidlo své obvyklé stanoviště.

Od 11. června 2010 členské státy podávají Komisi zprávu o provádění a praktickém uplatňování tohoto odstavce.

Komise tyto zprávy přezkoumá a pokud tak uzná za vhodné, podá návrhy na nahrazení nebo zrušení této výjimky.

Článek 6

Národní kanceláře pojistitelů

Každý členský stát zabezpečí, aby způsobí-li na jeho území nehodu vozidlo, které má obvyklé stanoviště na území jiného členského státu, národní kancelář pojistitelů, aniž by tím byl dotčen závazek uvedený v čl. 2 písm. a), získala informace:

- a) o území, na němž má toto vozidlo obvyklé stanoviště, a o jeho poznávací značce, pokud existuje;
- b) pokud je to možné, o údajích o pojištění vozidla obvykle uváděných v zelené kartě, které má k dispozici držitel vozidla, v rozsahu požadovaném členským státem, na jehož území má vozidlo obvyklé stanoviště.

Každý členský stát také zajistí, aby tato kancelář sdělila informace uvedené v písmenech a) a b) národní kanceláři pojistitelů státu, na jehož území má vozidlo uvedené v prvním pododstavci obvyklé stanoviště.

KAPITOLA 2

USTANOVENÍ O VOZIDLECH, KTERÁ MAJÍ OBVYKLÉ STANOVIŠTĚ NA ÚZEMÍ TŘETÍ ZEMĚ

Článek 7

Vnitrostátní opatření týkající se vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území třetí země

Každý členský stát přijme veškerá vhodná opatření k zajištění toho, že vozidla, která mají obvyklé stanoviště na území třetí země a vstupují na území, na něž se vztahuje Smlouva, nelze provozovat na jeho území, pokud nejsou všechny případné věcné škody nebo škody na zdraví způsobené těmito vozidly kryty na celém území, na něž se vztahuje Smlouva, v souladu s požadavky stanovenými právními předpisy jednotlivých členských států o povinném pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu vozidel.

Článek 8

Dokumentace týkající se vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území třetí země

1. Každé vozidlo, které má obvyklé stanoviště na území třetí země, musí být před vstupem na území, na něž se vztahuje Smlouva, opatřeno buď platnou zelenou kartou, nebo potvrzením o hraničním pojištění, které prokazují, že vozidlo je pojištěno v souladu s článkem 7.

S vozidly, která mají obvyklé stanoviště ve třetí zemi, se však zachází jako s vozidly, která mají obvyklé stanoviště ve Společenství, jestliže se jednotlivé národní kanceláře pojistitelů všech členských států, každá podle vlastních vnitrostátních právních předpisů o povinném pojištění, zaručí, že vypořádají nároky související s nehodami, ke kterým dojde na jejich území a jsou způsobeny těmito vozidly.

2. Komise poté, co v úzké spolupráci s členskými státy zjistí, že závazky zmíněné v odst. 1 druhém pododstavci byly přijaty, stanoví od kterého data a pro které typy vozidel členské státy nebudou nadále vyžadovat předložení dokladů uvedených v odst. 1 prvním pododstavci.

KAPITOLA 3

MINIMÁLNÍ ČÁSTKY POKRYTÉ POVINNÝM POJIŠTĚNÍM

Článek 9

Minimální částky

1. Aniž jsou dotčeny případné vyšší záruky, které mohou členské státy případně stanovit, vyžaduje každý členský stát, aby částky, pro něž platí povinné pojištění uvedené v článku 3, činily alespoň:

- a) u škody na zdraví minimální částku krytí 1 000 000 EUR na každého poškozeného nebo 5 000 000 EUR na každou škodnou událost, bez ohledu na počet poškozených;
- b) při věcné škodě 1 000 000 EUR na každou škodnou událost, bez ohledu na počet poškozených.

V případě potřeby mohou členské státy stanovit přechodné období trvajících nejpozději do 11. června 2012, během něhož se minimální částky krytí přizpůsobí částkám uvedeným v prvním pododstavci.

Členské státy, které stanoví takové přechodné období, o tom vyzoomějí Komisi a uvedou dobu trvání tohoto období.

Nejpozději do 11. prosince 2009 však členské státy zvýší záruky alespoň na polovinu úrovní stanovených v prvním pododstavci.

2. Každých pět let od 11. června 2005 nebo od konce přechodného období podle odst. 1 druhého pododstavce se částky stanovené v uvedeném odstavci přezkoumají v souladu s Evropským indexem spotřebitelských cen (EISC) stanoveným podle nařízení (ES) č. 2494/95.

Částky se automaticky upravují. Tyto částky se zvýší o procentuálně vyjádřenou změnu uvedenou v EISC pro příslušné období, tj. pět let bezprostředně předcházejících přezkumu uvedenému v prvním pododstavci, a zaokrouhlí se směrem nahoru na nejbližší násobek 10 000 EUR.

Komise oznámí upravené částky Evropskému parlamentu a Radě a zajistí jejich zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.

KAPITOLA 4

NÁHRADA ŠKODY ZPŮSOBENÉ NEZJIŠTĚNÝM VOZIDLEM NEBO VOZIDLEM, U NĚHOŽ NEBYLA SPLNĚNA POJISTNÁ POVINNOST STANOVENÁ V ČLÁNKU 3

Článek 10

Orgán pověřený odškodněním

1. Každý členský stát zřídí nebo schválí orgán, jehož úkolem je poskytovat náhradu škody minimálně do výše povinného pojištění v případě věcných škod nebo škod na zdraví způsobených nezjištěným vozidlem nebo vozidlem, u něhož nebyla splněna pojistná povinnost stanovená v článku 3.

Prvním pododstavcem není dotčeno právo členského státu považovat náhradu škody tímto orgánem za subsidiární nebo nesubsidiární a právo stanovit, jak se mají řešit nároky mezi tímto orgánem a osobou nebo osobami odpovědnými za

nehodu a jinými pojišťovnami nebo orgány sociálního zabezpečení, jež mají povinnost nahradit škodu poškozenému v téže nehodě. Členské státy však nesmí tomuto orgánu dovolit vázat vyplacení náhrady škody na to, aby poškozený nějakou formou prokázal, že osoba, která je za škodu odpovědná, není schopna nebo odmítá zaplatit.

2. Poškozený může v každém případě uplatnit svůj nárok přímo vůči orgánu, který je na základě informací, jež mu na jeho žádost poškozený poskytne, povinen dát zdůvodněnou odpověď, pokud jde o výplatu případné náhrady škody.

Členské státy však mohou výplatu náhrady škody uvedeným orgánem vyloučit u osob, které do vozidla, jež věcnou škodu nebo škodu na zdraví způsobilo, nastoupily dobrovolně, jestliže tento orgán může prokázat, že věděly, že vozidlo není pojištěné.

3. Členské státy mohou výplatu náhrady škody tímto orgánem omezit nebo vyloučit v případě věcné škody způsobené nezjištěným vozidlem.

Pokud však orgán vyplatil náhradu za závažnou škodu na zdraví poškozeného v důsledku stejné nehody, při které byla způsobena věcná škoda nezjištěným vozidlem, členský stát nesmí vyloučit uhrazení náhrady věcné škody na základě toho, že totožnost vozidla nebyla zjištěna. Nicméně členské státy mohou stanovit spoluúčast poškozeného za věcnou škodu do výše 500 EUR.

Podmínky pro to, aby škody na zdraví byly pokládány za závažné, se určí v souladu s právními nebo správními předpisy členského státu, kde k nehodě došlo. V tomto ohledu mohou členské státy vzít mimo jiné v úvahu, zda úraz vyžadoval nemocniční ošetření.

4. Každý členský stát uplatňuje své právní a správní předpisy pro vyplacení náhrady škody orgánem, aniž tím je dotčena jiná praxe, která je pro poškozeného příznivější.

Článek 11

Spory

Pro případ sporu mezi orgánem uvedeným v čl. 10 odst. 1 a pojistitelem občanskoprávní odpovědnosti o tom, kdo má poškozenému nahradit škodu, přijmou členské státy vhodná opatření k určení jedné z těchto stran jako strany, jež je především povinna poškozenému neprodleně vyplatit náhradu škody.

Pokud se nakonec rozhodne, že náhradu škody měla zcela nebo částečně zaplatit druhá strana, nahradí uvedená druhá strana straně, která zaplatila, vyplacenou částku.

KAPITOLA 5

ZVLÁŠTNÍ KATEGORIE POŠKOZENÝCH, DOLOŽKY O VÝLUCE Z POJIŠTĚNÍ, JEDINÉ POJISTNÉ, VOZIDLA ODESLANÁ Z JEDNOHO ČLENSKÉHO STÁTU DO JINÉHO

Článek 12

Zvláštní kategorie poškozených

1. Aniž je dotčen čl. 13 odst. 1 druhý pododstavec, kryje pojištění uvedené v článku 3 odpovědnost za škody na zdraví všech osob cestujících ve vozidle, s výjimkou řidiče, vyplývající z provozu vozidla.

2. Rodinní příslušníci pojistníka, řidiče či kterékoli jiné osoby, jež nese občanskoprávní odpovědnost za nehodu, která je kryta pojištěním uvedeným v článku 3, nesmějí být v důsledku tohoto příbuzenského vztahu vyloučeni z pojištění u škod na zdraví, které sami utrpěli.

3. Pojištění uvedené v článku 3 kryje škodu na zdraví a věcnou škodu utrpěnou chodci, cyklisty a dalšími nemotorizovanými uživateli pozemních komunikací, kteří v důsledku nehody, jejímž účastníkem bylo motorové vozidlo, mají nárok na náhradu škody v souladu s vnitrostátními občanskoprávními předpisy.

Tímto článkem není dotčena občanskoprávní odpovědnost ani výše náhrady škody.

Článek 13

Doložky o výluce z pojištění

1. Každý členský stát přijme veškerá vhodná opatření k zabezpečení toho, aby pro účely článku 3 bylo ve vztahu k nárokům třetích osob poškozených nehodou považováno za neplatné jakékoli zákonné ustanovení či smluvní ujednání obsažené v pojistné smlouvě vydané podle článku 3, které z pojištění vylučuje užívání či řízení vozidel:

- a) osobami, které k tomu nejsou výslovně či nepřímou oprávněny;
- b) osobami bez řidičského průkazu, který by jim dovoľoval řídit dotčené vozidlo;
- c) osobami porušujícími zákonem stanovené technické podmínky týkající se stavu a bezpečnosti dotčeného vozidla.

Ustanovení či ujednání uvedená v prvním pododstavci písm. a) však lze uplatnit vůči osobám, které do vozidla, jež věcnou škodu nebo škodu na zdraví způsobilo, dobrovolně nastoupily, může-li pojistitel prokázat, že věděly o tom, že vozidlo bylo odcizeno.

Členské státy nemusí v případě nehod, k nimž dojde na jejich území, uplatnit první pododstavec v rozsahu, v jakém může poškozený obdržet náhradu škody od orgánu sociálního zabezpečení.

2. V případě vozidel odcizených nebo získaných násilím mohou členské státy stanovit, že orgán uvedený v čl. 10 odst. 1 vyplatí za podmínek stanovených v odstavci 1 tohoto článku náhradu škody místo pojistitele. Má-li vozidlo obvyklé stanoviště v jiném členském státě, nemůže tento orgán uplatňovat žádný regresní nárok proti žádnému orgánu v uvedeném členském státě.

Členské státy, které v případě odcizených nebo násilím získaných vozidel stanoví, že orgán uvedený v čl. 10 odst. 1 vyplatí náhradu škody, mohou u věcných škod stanovit spoluúčast poškozeného do výše 250 EUR.

3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, že jakékoli zákonné ustanovení nebo smluvní ujednání obsažené v pojistné smlouvě, které vylučuje cestující z pojistného krytí z toho důvodu, že věděli nebo měli vědět, že řidič vozidla byl v době nehody pod vlivem alkoholu nebo jiné omamné látky, se považuje za neplatné ve vztahu k nárokům takového cestujícího.

Článek 14

Jediné pojistné

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby všechny pojistné smlouvy povinného pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu vozidel:

- a) pokrývaly, na základě jediného pojistného a během celé doby trvání smlouvy, celé území Společenství, včetně případného období, během kterého zůstane vozidlo v jiných členských státech po dobu trvání smlouvy, a
- b) na základě tohoto jediného pojistného zaručovaly pojistnou ochranu předepsanou právními předpisy v každém členském státě, popřípadě pojistnou ochranu předepsanou právními předpisy v členském státě, ve kterém má vozidlo své obvyklé stanoviště, pokud je tato pojistná ochrana vyšší.

Článek 15

Vozidla odeslaná z jednoho členského státu do jiného

1. Odchylně od čl. 2 písm. d) druhé odrážky směrnice 88/357/EHS, pokud je vozidlo odesláno z jednoho členského státu do jiného, se za členský stát, kde se nachází riziko, pokládá cílový členský stát, a to bezprostředně od převzetí vozidla kupujícím po dobu třiceti dnů, přestože vozidlo nebylo v cílovém členském státě řádně registrováno.

2. V případě, že se vozidlo během období uvedeného v odstavci 1 tohoto článku stalo účastníkem nehody, přičemž nebylo pojištěné, je povinen poskytnout náhradu škody stanovenou v článku 9 orgán uvedený v čl. 10 odst. 1 cílového členského státu.

KAPITOLA 6

VÝKAZ, SPOLUÚČAST, PŘÍMÝ NÁROK

Článek 16

Výkaz uvádějící uplatněné nároky v rámci odpovědnosti za škody

Členské státy zajistí, aby pojistník měl právo kdykoli požádat o vystavení výkazu uvádějícího uplatněné nároky v rámci odpovědnosti za škody vůči třetím osobám nebo skutečnost, že žádné takové nároky nebyly uplatněny, ve vztahu k vozidlu nebo vozidlům krytým pojistnou smlouvou, alespoň v průběhu předchozích pěti let smluvního vztahu.

Pojišťovna nebo orgán případně určený členským státem za účelem poskytování povinného pojištění nebo vystavování uvedených výkazů vystaví tento výkaz pojistníkovi do patnácti dnů od podání žádosti.

Článek 17

Spoluúčast

Pojišťovny nespolehají na spoluúčast poškozeného v důsledku nehody, pokud jde o pojištění podle článku 3.

Článek 18

Přímý nárok

Členské státy zajistí, aby poškození v důsledku nehod způsobených vozidlem krytým pojištěním podle článku 3 měli přímý nárok vůči pojišťovně pojišťující osoby, která odpovídá za škodu, pro případ občanskoprávní odpovědnosti.

KAPITOLA 7

LIKVIDACE ŠKOD VZNIKLYCH Z NEHODY ZPŮSOBENÉ VOZIDLEM KRYTÝM POJIŠTĚNÍM PODLE ČLÁNKU 3

Článek 19

Postup při likvidaci škod

Členské státy zavedou postup uvedený v článku 22 pro likvidaci škod vzniklých z nehody způsobené vozidlem krytým pojištěním podle článku 3.

V případě škod, jež lze likvidovat prostřednictvím soustavy národních kanceláří pojistitelů podle článku 2, zavedou členské státy stejný postup jako v článku 22.

Pro účely použití tohoto postupu se jakýmkoli odkazem na pojišťovny rozumí odkaz na národní kanceláře pojistitelů.

Článek 20

Zvláštní opatření týkající se náhrady škody pro poškozené v důsledku nehody, k níž došlo v jiném členském státě než ve státě jejich bydliště nebo sídla

1. Účelem článků 20 až 26 je stanovit zvláštní opatření použitelná pro poškozené, již mají nárok na náhradu věcné škody nebo škody na zdraví v důsledku nehod, k nimž došlo v jiném členském státě než v členském státě bydliště nebo sídla poškozeného, a které byly způsobeny provozem vozidel pojištěných a majících obvyklé stanoviště v členském státě.

Aniž jsou dotčeny právní předpisy třetích zemí o občanskoprávní odpovědnosti a mezinárodní právo soukromé, vztahují se tato ustanovení rovněž na poškozené s bydlištěm nebo sídlem v členském státě, již mají nárok na náhradu věcné škody nebo škody na zdraví v důsledku nehod, k nimž došlo ve třetí zemi, jejíž národní kancelář pojistitelů se připojila k systému zelených karet, jsou-li tyto nehody způsobeny provozem vozidel pojištěných a majících obvyklé stanoviště v členském státě.

2. Články 21 a 24 se použijí pouze v případě nehod způsobených provozem vozidla:

- a) pojištěného u provozovny v jiném členském státě než ve státě bydliště nebo sídla poškozeného a
- b) majícího obvyklé stanoviště v jiném členském státě než ve státě bydliště nebo sídla poškozeného.

Článek 21

Škodní zástupci

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby všechny pojišťovny pojišťující rizika zařazená do odvětví 10 bodu A přílohy směrnice 73/239/EHS kromě odpovědnosti dopravce jmenovaly škodního zástupce v každém jiném členském státě, než kde získaly úřední povolení.

Úkolem škodního zástupce je projednání a vyřízení nároků vzniklých z nehody v případech uvedených v čl. 20 odst. 1.

Škodní zástupce musí mít bydliště nebo být usazen v členském státě, v němž je jmenován.

2. Výběr škodního zástupce je věcí uvážení pojišťovny.

Členské státy nesmějí tuto volbu omezit.

3. Škodní zástupce může jednat za jednu nebo i více pojišťoven.

4. Škodní zástupce shromažďuje v souvislosti s takovými nároky veškeré informace nutné k jejich vyřízení a přijímá opatření nezbytná k jednání o likvidaci škod.

Požadavek jmenování škodního zástupce nevylučuje právo poškozeného nebo jeho pojišťovny zahájit řízení přímo proti osobě, která nehodu způsobila, nebo její pojišťovně.

5. Škodní zástupci jsou vybaveni dostatečnými pravomocemi k zastupování pojišťovny ve vztahu k poškozeným v případech uvedených v čl. 20 odst. 1 a k uspokojení jejich nároků na náhradu škody v plném rozsahu.

Musí být schopni zkoumat případ v úředním jazyce nebo jazycích členského státu bydliště nebo sídla poškozeného.

6. Jmenování škodního zástupce samo o sobě nepředstavuje otevření pobočky ve smyslu čl. 1 písm. b) směrnice 92/49/EHS a škodní zástupce není považován za provozovnu ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 88/357/EHS ani za provozovnu ve smyslu nařízení (ES) č. 44/2001.

Článek 22

Postup při odškodnění

Členské státy stanoví za pomoci vhodných účinných a systémových finančních postihů nebo obdobných správních sankcí povinnosti, které mají za cíl zajistit, aby do tří měsíců ode dne, kdy poškozený podal svou žádost o náhradu škody buď přímo pojišťovně osoby, která nehodu způsobila, nebo jejímu škodnímu zástupci,

- a) pojišťovna osoby, která nehodu způsobila, nebo její škodní zástupce učinili odůvodněnou nabídku náhrady škody v případech, kdy není odpovědnost popírána a škody byly vyčísleny, nebo
- b) pojišťovna, které byla žádost o náhradu škody podána, nebo její škodní zástupce poskytli odůvodněnou odpověď k bodům žádosti v případech, kdy je odpovědnost popírána nebo nebyla jasně stanovena nebo škoda nebyla plně vyčíslena.

Členské státy přijmou opatření k zajištění toho, aby v případech, kdy není nabídka učiněna do tří měsíců, byla částka náhrady škody poškozenému nabídnutá pojišťovnou nebo přiznaná soudem navýšena o úrok.

Článek 23

Informační střediska

1. S cílem umožnit poškozeným žádat o náhradu škody každý členský stát zřídí nebo schválí informační středisko, jehož úkolem je:

a) vedení registru obsahujícího tyto informace:

i) poznávací značky motorových vozidel, která mají obvyklé stanoviště na území daného státu,

ii) čísla pojistných smluv, které kryjí provoz těchto vozidel pro případ rizik zařazených do odvětví 10 bodu A přílohy směrnice 73/239/EHS kromě odpovědnosti dopravce, a v případě, kdy doba platnosti pojistné smlouvy uplynula, rovněž datum ukončení platnosti pojištění,

iii) pojišťovny pojišťující provoz vozidel pro rizika zařazená do odvětví 10 bodu A přílohy směrnice 73/239/EHS kromě odpovědnosti dopravce a škodní zástupce jmenované takovými pojišťovnami v souladu s článkem 21 této směrnice, jejichž jména oznámí informačním střediskům v souladu s odstavcem 2 tohoto článku,

iv) seznam vozidel, na která se v každém členském státě vztahuje výjimka z požadavku pojištění občanskoprávní odpovědnosti podle čl. 5 odst. 1 a 2,

v) ohledně vozidel uvedených v bodě iv):

— název orgánu nebo subjektu určeného podle čl. 5 odst. 1 třetího pododstavce a pověřeného náhradou škody poškozenému v případech, kdy nelze použít postup uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. a), jestliže se na vozidlo vztahuje výjimka podle čl. 5 odst. 1 prvního pododstavce,

— název subjektu kryjícího vozidlo v členském státě, v němž má vozidlo obvyklé stanoviště, jestliže se na vozidlo vztahuje výjimka podle čl. 5 odst. 2;

b) nebo koordinace shromažďování a šíření těchto informací a

c) pomoc oprávněným osobám při zjišťování informací uvedených v písm. a) bodech i) až v).

Informace podle písm. a) bodů i), ii) a iii) musí být uchovávány po dobu sedmi let od ukončení registrace vozidla nebo ukončení pojistné smlouvy.

2. Pojišťovny uvedené v odst. 1 písm. a) bodu iii) oznámí informačním střediskům všech členských států jméno a adresu škodního zástupce, kterého jmenovaly v souladu s článkem 21 v každém členském státě.

3. Členské státy zajistí, aby poškozený měl po dobu sedmi let po nehodě právo získat neprodleně od informačního střediska členského státu svého bydliště nebo sídla, členského státu, v němž má vozidlo obvyklé stanoviště, nebo členského státu, kde došlo k nehodě, tyto údaje:

- a) jméno a adresu pojišťovny;
- b) číslo pojistné smlouvy a
- c) jméno a adresu škodního zástupce pojišťovny ve státě bydliště nebo sídla poškozeného.

Informační střediska navzájem spolupracují.

4. Informační středisko sdělí poškozenému jméno a adresu majitele, obvyklého řidiče nebo registrovaného držitele vozidla, jestliže má poškozený oprávněný zájem na získání těchto informací. Pro účely tohoto ustanovení se informační střediska obrací zejména na:

- a) pojišťovnu nebo
- b) orgán pro registraci vozidel.

Jestliže se na vozidlo vztahuje výjimka podle čl. 5 odst. 1 prvního pododstavce, informační středisko oznámí poškozenému název orgánu nebo subjektu určeného podle čl. 5 odst. 1 třetího pododstavce a pověřeného náhradou škody poškozenému v případech, kdy nelze použít postup uvedený v čl. 2 písm. a).

Jestliže se na vozidlo vztahuje výjimka podle čl. 5 odst. 2, informační středisko oznámí poškozenému název subjektu kryjícího vozidlo v zemi, v níž má toto vozidlo obvyklé stanoviště.

5. Členské státy zajistí, aby informační střediska, aniž jsou tím dotčeny jejich povinnosti podle odstavců 1 a 4, poskytovala informace stanovené v uvedených odstavcích jakémukoli účast-

níku dopravní nehody způsobené vozidlem krytým pojištěním podle článku 3.

6. Zpracování osobních údajů vyplývajících z odstavců 1 až 5 musí být prováděno v souladu s vnitrostátními předpisy přijatými podle směrnice 95/46/ES.

Článek 24

Orgány pro odškodnění

1. Každý členský stát zřídí nebo schválí orgán pro odškodnění pověřený odškodňováním poškozených v případech uvedených v čl. 20 odst. 1.

Poškození mohou podat žádost o náhradu škody orgánu pro odškodnění ve členském státě svého bydliště nebo sídla,

a) jestliže do tří měsíců ode dne, kdy poškozený podal svou žádost o náhradu škody pojišťovně vozidla, jehož provoz způsobil nehodu, nebo jejímu škodnímu zástupci, pojišťovna nebo její škodní zástupce neposkytli odůvodněnou odpověď na body obsažené v této žádosti, nebo

b) jestliže pojišťovna nejmenovala škodního zástupce v členském státě bydliště nebo sídla poškozeného v souladu s čl. 20 odst. 1; v tomto případě nemohou poškození podat žádost o náhradu škody orgánu pro odškodnění, jestliže již podali tuto žádost přímo pojišťovně vozidla, jehož provoz způsobil nehodu, a jestliže obdrželi odůvodněnou odpověď do tří měsíců od podání žádosti.

Poškození však nemohou podat žádost o náhradu škody orgánu pro odškodnění, jestliže zahájili soudní řízení přímo proti pojišťovně.

Orgán pro odškodnění podnikne kroky do dvou měsíců ode dne, kdy mu poškozený podal žádost o náhradu škody, avšak postup ukončí, jestliže pojišťovna nebo škodní zástupce následně předloží odůvodněnou odpověď na žádost.

Orgán pro odškodnění okamžitě uvědomí:

a) pojišťovnu vozidla, jehož provoz způsobil nehodu, nebo škodního zástupce;

b) orgán pro odškodnění v členském státě provozovny pojišťovny, která vystavila pojistnou smlouvu;

c) osobu, která nehodu způsobila, je-li tato osoba známa,

že obdržel od poškozeného žádost o náhradu škody a že odpoví na tuto žádost do dvou měsíců od jejího předložení.

Tímto ustanovením není dotčeno právo členských států považovat náhradu škody tímto orgánem za subsidiární nebo nesubsidiární a právo stanovit, jak se mají řešit nároky mezi tímto orgánem a osobou či osobami, které způsobily nehodu, a jinými pojišťovnami nebo orgány sociálního zabezpečení, jež mají odškodnit poškozeného v téže nehodě. Členské státy však nesmějí tomuto orgánu dovolit vázat vyplacení náhrady škody na jakékoli jiné podmínky, než které jsou stanoveny v této směrnici, zejména na podmínku, aby poškozený musel nějakou formou prokázat, že osoba, která je za škodu odpovědná, není schopna nebo odmítá zaplatit.

2. Orgán pro odškodnění, který odškodnil poškozeného v členském státě jeho bydliště nebo sídla, je oprávněn požadovat náhradu vyplacené částky od orgánu pro odškodnění v členském státě provozovny pojišťovny, která vystavila pojistnou smlouvu.

Na posledně jmenovaný orgán pro odškodnění přecházejí práva poškozeného vůči osobě, která nehodu způsobila, nebo její pojišťovně, pokud orgán pro odškodnění členského státu bydliště nebo sídla poškozeného poskytl náhradu utrpěné věcné škody nebo škody na zdraví.

Každý členský stát je povinen uznat přechod práv, jak je upraven jakýmkoli jiným členským státem.

3. Tento článek je použitelný:

- a) poté, co orgány pro odškodnění zřízené nebo schválené členskými státy uzavřou dohodu ohledně svých funkcí a povinností a o postupech úhrad;
- b) ode dne stanoveného Komisí poté, co se Komise v úzké spolupráci s členskými státy ujistí o tom, že tato dohoda byla uzavřena.

Článek 25

Odškodnění

1. Jestliže není možné vozidlo zjistit nebo jestliže do dvou měsíců od nehody není možné zjistit pojišťovnu, může poškozený požádat o náhradu škody pověřený orgán členského státu, v němž má bydliště nebo sídlo. Náhrada škody se poskytuje v souladu s články 9 a 10. V takovém případě orgán pro

odškodnění uplatní nárok za podmínek stanovených v čl. 24 odst. 2:

- a) nelze-li zjistit pojišťovnu, vůči garančnímu fondu členského státu, v němž má vozidlo obvyklé stanoviště;
- b) v případě nezjištěného vozidla vůči garančnímu fondu členského státu, ve kterém došlo k nehodě;
- c) v případě vozidla třetí země vůči garančnímu fondu členského státu, ve kterém došlo k nehodě.

2. Tento článek se použije na nehody způsobené vozidly pocházejícími ze třetích zemí, na které se vztahují články 7 a 8.

Článek 26

Centrální orgán

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření, která včas umožní poškozeným, jejich pojistitelům nebo jejich právním zástupcům přístup k základním údajům nezbytným pro likvidaci škod.

Tyto základní údaje jsou v případě potřeby dostupné v elektronické formě v centrální evidenci v každém členském státě a účastníci případu k nim mají přístup na svou výslovnou žádost.

Článek 27

Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou k provedení této směrnice, a učiní veškeré nezbytné kroky k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí Komisi co nejdříve veškeré změny přijaté k provedení tohoto článku.

KAPITOLA 8

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 28

Vnitrostátní ustanovení

1. Členské státy mohou v souladu se Smlouvou zachovat nebo uvést v účinnost předpisy, které jsou výhodnější pro poškozeného než předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 29

Zrušení

Směrnice 72/166/EHS, 84/5/EHS, 90/232/EHS, 2000/26/ES a 2005/14/ES ve znění směrnic uvedených v části A přílohy I se zrušují, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení zmíněných směrnic ve vnitrostátním právu a jejich použitelnost uvedených v části B přílohy I.

Odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 30

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 31

Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

Ve Štrasburku dne 16. září 2009.

Za Evropský parlament

předseda

J. BUZEK

Za Radu

předsedkyně

C. MALMSTRÖM

PŘÍLOHA I

ČÁST A

Zrušené směrnice a jejich následné změny

(uvedené v článku 29)

Směrnice Rady 72/166/EHS
(Úř. věst. L 103, 2.5.1972, s. 1).

Směrnice Rady 72/430/EHS
(Úř. věst. L 291, 28.12.1972, s. 162).

Směrnice Rady 84/5/EHS
(Úř. věst. L 8, 11.1.1984, s. 17).

pouze článek 4

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES
(Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 14).

pouze článek 1

Směrnice Rady 84/5/EHS
(Úř. věst. L 8, 11.1.1984, s. 17).

Příloha I. Bod IX.F aktu o přistoupení z roku 1985
(Úř. věst. L 302, 15.11.1985, s. 218).

Směrnice Rady 90/232/EHS
(Úř. věst. L 129, 19.5.1990, s. 33).

pouze článek 4

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES
(Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 14).

pouze článek 2

Směrnice Rady 90/232/EHS
(Úř. věst. L 129, 19.5.1990, s. 33).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES
(Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 14).

pouze článek 4

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/26/ES
(Úř. věst. L 181, 20.7.2000, s. 65).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES
(Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 14).

pouze článek 5

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES
(Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 14).

ČÁST B

Lhůta pro provedení ve vnitrostátním právu a použitelnost

(uvedené v článku 29)

Směrnice	Lhůta pro provedení	Datum použitelnosti
72/166/EHS	31. prosince 1973	—
72/430/EHS	—	1. ledna 1973
84/5/EHS	31. prosince 1987	31. prosince 1988
90/232/EHS	31. prosince 1992	—
2000/26/ES	19. července 2002	19. ledna 2003
2005/14/ES	11. června 2007	—

PŘÍLOHA II

SROVNÁVACÍ TABULKA

Směrnice 72/166/EHS	Směrnice 84/5/EHS	Směrnice 90/232/EHS	Směrnice 2000/26/ES	Tato směrnice
Čl. 1 body 1 až 3				Čl. 1 body 1 až 3
Čl. 1 bod 4 první odrážka				Čl. 1 bod 4 písm. a)
Čl. 1 bod 4 druhá odrážka				Čl. 1 bod 4 písm. b)
Čl. 1 bod 4 třetí odrážka				Čl. 1 bod 4 písm. c)
Čl. 1 bod 4 čtvrtá odrážka				Čl. 1 bod 4 písm. d)
Čl. 1 bod 5				Čl. 1 bod 5
Čl. 2 odst. 1				Článek 4
Čl. 2 odst. 2 větě				Čl. 2 větě
Čl. 2 odst. 2 první odrážka				Čl. 2 písm. a)
Čl. 2 odst. 2 druhá odrážka				Čl. 2 písm. b)
Čl. 2 odst. 2 třetí odrážka				Čl. 2 písm. c)
Čl. 3 odst. 1 první věta				Čl. 3 první pododstavec
Čl. 3 odst. 1 druhá věta				Čl. 3 druhý pododstavec
Čl. 3 odst. 2 větě				Čl. 3 třetí pododstavec větě
Čl. 3 odst. 2 první odrážka				Čl. 3 třetí pododstavec písm. a)
Čl. 3 odst. 2 druhá odrážka				Čl. 3 třetí pododstavec písm. b)
Čl. 4 větě				Čl. 5 odst. 1 první pododstavec
Čl. 4 písm. a) první pododstavec				Čl. 5 odst. 1 první pododstavec
Čl. 4 písm. a) druhý pododstavec první věta				Čl. 5 odst. 1 druhý pododstavec
Čl. 4 písm. a) druhý pododstavec druhá věta				Čl. 5 odst. 1 třetí pododstavec
Čl. 4 písm. a) druhý pododstavec třetí věta				Čl. 5 odst. 1 čtvrtý pododstavec
Čl. 4 písm. a) druhý pododstavec čtvrtá věta				Čl. 5 odst. 1 pátý pododstavec
Čl. 4 písm. b) první pododstavec				Čl. 5 odst. 2 první pododstavec
Čl. 4 písm. b) druhý pododstavec první věta				Čl. 5 odst. 2 druhý pododstavec

Směrnice 72/166/EHS	Směrnice 84/5/EHS	Směrnice 90/232/EHS	Směrnice 2000/26/ES	Tato směrnice
Čl. 4 písm. b) druhý pododstavec druhá věta				Čl. 5 odst. 2 třetí pododstavec
Čl. 4 písm. b) třetí pododstavec první věta				Čl. 5 odst. 2 čtvrtý pododstavec
Čl. 4 písm. b) třetí pododstavec druhá věta				Čl. 5 odst. 2 pátý pododstavec
Čl. 5 návětí				Čl. 6 první pododstavec návětí
Čl. 5 první odrážka				Čl. 6 první pododstavec písm. a)
Čl. 5 druhá odrážka				Čl. 6 první pododstavec písm. b)
Čl. 5 závěrečná slova				Čl. 6 druhý pododstavec
Článek 6				Článek 7
Čl. 7 odst. 1				Čl. 8 odst. 1 první pododstavec
Čl. 7 odst. 2				Čl. 8 odst. 1 druhý pododstavec
Čl. 7 odst. 3				Čl. 8 odst. 2
Článek 8				—
	Čl. 1 odst. 1			Čl. 3 čtvrtý pododstavec
	Čl. 1 odst. 2			Čl. 9 odst. 1
	Čl. 1 odst. 3			Čl. 9 odst. 2
	Čl. 1 odst. 4			Čl. 10 odst. 1
	Čl. 1 odst. 5			Čl. 10 odst. 2
	Čl. 1 odst. 6			Čl. 10 odst. 3
	Čl. 1 odst. 7			Čl. 10 odst. 4
	Čl. 2 odst. 1 první pododstavec návětí			Čl. 13 odst. 1 první pododstavec návětí
	Čl. 2 odst. 1 první odrážka			Čl. 13 odst. 1 první pododstavec písm. a)
	Čl. 2 odst. 1 druhá odrážka			Čl. 13 odst. 1 první pododstavec písm. b)
	Čl. 2 odst. 1 třetí odrážka			Čl. 13 odst. 1 první pododstavec písm. c)
	Čl. 2 odst. 1 první pododstavec závěrečná slova			Čl. 13 odst. 1 první pododstavec návětí
	Čl. 2 odst. 1 druhý a třetí pododstavec			Čl. 13 odst. 1 druhý a třetí pododstavec
	Čl. 2 odst. 2			Čl. 13 odst. 2
	Článek 3			Čl. 12 odst. 2
	Článek 4			—
	Článek 5			—

Směrnice 72/166/EHS	Směrnice 84/5/EHS	Směrnice 90/232/EHS	Směrnice 2000/26/ES	Tato směrnice
	Článek 6	<p>Čl. 1 první pododstavec</p> <p>Čl. 1 druhý pododstavec</p> <p>Čl. 1 třetí pododstavec</p> <p>Čl. 1a první věta</p> <p>Čl. 1a druhá věta</p> <p>Čl. 2 návětí</p> <p>Čl. 2 první odrážka</p> <p>Čl. 2 druhá odrážka</p> <p>Článek 3</p> <p>Článek 4</p> <p>Článek 4a</p> <p>Čl. 4b první věta</p> <p>Čl. 4b druhá věta</p> <p>Článek 4c</p> <p>Článek 4d</p> <p>Čl. 4e první pododstavec</p> <p>Čl. 4e druhý pododstavec první věta</p> <p>Čl. 4e druhý pododstavec druhá věta</p> <p>Čl. 5 odst. 1</p> <p>Čl. 5 odst. 2</p> <p>Článek 6</p>	<p>Článek 3</p> <p>Čl. 1 odst. 1</p> <p>Čl. 1 odst. 2</p> <p>Čl. 1 odst. 3</p> <p>Čl. 2 návětí</p> <p>Čl. 2 písm. a)</p> <p>Čl. 2 písm. b)</p> <p>Čl. 2 písm. c), d) a e)</p> <p>Čl. 4 odst. 1 první věta</p> <p>Čl. 4 odst. 1 druhá věta</p>	<p>—</p> <p>Čl. 12 odst. 1</p> <p>Čl. 13 odst. 3</p> <p>—</p> <p>Čl. 12 odst. 3 první pododstavec</p> <p>Čl. 12 odst. 3 druhý pododstavec</p> <p>Čl. 14 návětí</p> <p>Čl. 14 písm. a)</p> <p>Čl. 14 písm. b)</p> <p>—</p> <p>Článek 11</p> <p>Článek 15</p> <p>Čl. 16 první pododstavec</p> <p>Čl. 16 druhý pododstavec</p> <p>Článek 17</p> <p>Článek 18</p> <p>Čl. 19 první pododstavec</p> <p>Čl. 19 druhý pododstavec</p> <p>Čl. 19 třetí pododstavec</p> <p>Čl. 23 odst. 5</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>Čl. 20 odst. 1</p> <p>Čl. 20 odst. 2</p> <p>Čl. 25 odst. 2</p> <p>—</p> <p>Čl. 1 bod 6</p> <p>Čl. 1 bod 7</p> <p>—</p> <p>Čl. 21 odst. 1 první pododstavec</p> <p>Čl. 21 odst. 1 druhý pododstavec</p>

Směrnice 72/166/EHS	Směrnice 84/5/EHS	Směrnice 90/232/EHS	Směrnice 2000/26/ES	Tato směrnice
			Čl. 4 odst. 1 třetí věta	Čl. 21 odst. 1 třetí pododstavec
			Čl. 4 odst. 2 první věta	Čl. 21 odst. 2 první pododstavec
			Čl. 4 odst. 2 druhá věta	Čl. 21 odst. 2 druhý pododstavec
			Čl. 4 odst. 3	Čl. 21 odst. 3
			Čl. 4 odst. 4 první věta	Čl. 21 odst. 4 první pododstavec
			Čl. 4 odst. 4 druhá věta	Čl. 21 odst. 4 druhý pododstavec
			Čl. 4 odst. 5 první věta	Čl. 21 odst. 5 první pododstavec
			Čl. 4 odst. 5 druhá věta	Čl. 21 odst. 5 druhý pododstavec
			Čl. 4 odst. 6	Článek 22
			Čl. 4 odst. 7	—
			Čl. 4 odst. 8	Čl. 21 odst. 6
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec návětí	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec návětí
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) návětí	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) návětí
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 1	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod i)
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 2	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod ii)
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 3	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod iii)
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 4	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod iv)
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 5 návětí	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod v) návětí
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 5 podbod i)	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod v) první odrážka
			Čl. 5 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod 5 podbod ii)	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod v) druhá odrážka
			Čl. 5 odst. 1 druhý pododstavec	Čl. 23 odst. 1 druhý pododstavec
			Čl. 5 odst. 2, 3 a 4	Čl. 23 odst. 2, 3 a 4
			Čl. 5 odst. 5	Čl. 23 odst. 6
			Čl. 6 odst. 1	Čl. 24 odst. 1
			Čl. 6 odst. 2 první pododstavec	Čl. 24 odst. 2 první pododstavec

Směrnice 72/166/EHS	Směrnice 84/5/EHS	Směrnice 90/232/EHS	Směrnice 2000/26/ES	Tato směrnice
Článek 9	Článek 7	Článek 7	Čl. 6 odst. 2 druhý pododstavec první věta	Čl. 24 odst. 2 druhý pododstavec
			Čl. 6 odst. 2 druhý pododstavec druhá věta	Čl. 24 odst. 2 třetí pododstavec
			Čl. 6 odst. 3 první pododstavec	Čl. 24 odst. 3
			Čl. 6 odst. 3 druhý pododstavec	—
			Článek 6a	Článek 26
			Čl. 7 návětí	Čl. 25 odst. 1 návětí
			Čl. 7 písm. a)	Čl. 25 odst. 1 písm. a)
			Čl. 7 písm. b)	Čl. 25 odst. 1 písm. b)
			Čl. 7 písm. c)	Čl. 25 odst. 1 písm. c)
			Článek 8	—
			Článek 9	—
			Čl. 10 odst. 1 až 3	—
			Čl. 10 odst. 4	Čl. 28 odst. 1
			Čl. 10 odst. 5	Čl. 28 odst. 2
			Článek 11	Článek 29
			Článek 12	Článek 30
			Článek 13	Článek 27
	Článek 31			
	Příloha I			
	Příloha II			